

האניות שהגיעו ארצה בחודש מאי כבר לא נאלצו להתמודד עם הבריטים, לעומת זאת השתנתה המציאות הביטחונית בארץ וחלק מחופי הנחיתה לא היו בטוחים עוד להורדת מעפילים. עם תחילתה של פלישת צבאות ערב נוסף גם הצי המצרי למכלול האיומים נגדם נאלצו האוניות להיערך.

האונייה לניצחון תוכננה לצאת מברינדיזי ולפגוש בנתיבה את הספינה מדינת ישראל. לאחר המפגש תוכננו הספינות להפליג יחד כברת דרך ולאחר מכן הייתה לניצחון אמורה להעביר אל מדינת ישראל את מעפיליה ולחזור לאיטליה. עם הכרזת המדינה ב-14 במאי שונו ההוראות, ושתי הספינות הפליגו ארצה. משחתות בריטיות איתרו אותן ב-17 במאי אך לא הפריעו להגעתן.

לניצחון הייתה ספינת עץ קטנה, דו תרנית בדחי 220 טון, אורכה היה 32 מטרים, רחבה 7 מטרים והנעתה באמצעות מנוע דיזל מתוצרת 'אנסלדו'. הספינה נבנתה בשנת 1946 ושמה הקודם היה Christina Tullia. שם הצופן שנקבע לספינה לשלב ההכנות היה 'חבצלת'.

הספינה נרכשה על ידי אנשי המוסד באיטליה והוכנה על ידי בעלי מלאכה מקומיים בסיוע המלווים המיועדים.¹ עבודות ההכנה כללו בניית דרגשי לינה, העמסת סירת הצלה על הסיפון והטענת המכלים והמחסנים ב-13.5 טון דלק, 8 טון מים ומזון ל-14 יום.

בשונה מהפלגות ההעפלה קודמות צוידה הספינה גם בשני רובים ואקדח לקראת האפשרות בה יתנכלו לה ספינות ערביות בנתיבה או שתתקל בכוח עוין באזור חוף הנחיתה.

למפקד ההפלגה התמנה איש הפלי"ם בני קרביץ ומלווה נוסף היה גדעון וייסר, הגדעוני באותה הפלגה היה ראובן אורן ('פופכן'). בנוסף למלווים גוייס מקרב המעפילים המיועדים גם רופא בשם דר' סיקובר, כרופא ההפלגה.² צוות ההשטה המקצועי מנה רב חובל וששה אנשי צוות איטלקיים. המעפילים המיועדים, 189 במספרם, היו בני תנועות נוער שונות, הם התקבצו במחנה המעפילים שלייד גאאטה והוסעו לנמל ההעמסה בברינדיזי.³

¹ וייסר סיפור המעשה

² פופכן אתר הפלי"ם עמ' 4

העלאת המעפילים הסתיימה ב-8 במאי והספינה יצאה לדרכה. נתיבה המתוכנן עבר ליד האי קפלוניה שם הייתה האמורה לפגוש את מדינת ישראל ומשם היו הספינות אמורות להפליג יחד עד למרחק 200 מייל מחופי הארץ, בטווח זה הייתה לניצחון אמורה להעביר את מעפיליה למדינת ישראל, לקבל חלק מצוותה ולחזור לאיטליה. ב-14 במאי נתקבלה הידיעה על הכרזת המדינה וצוותי המלווים החליטו בעצה אחת שלא לבצע את ההעברה אלא להמשיך יחדיו בהפלגה. ההחלטה נבעה משקולי ביטחון, הצטופפות מעפילים רבים על אותה אנייה נתנה יתרון מסוים בהתמודדות מול מלחי הצי הבריטי הייתה חיסרון כשמדובר באויב העלול להפעיל נשק חם. המעפילים שהוכנו בדרך כלל למאבק מוגבל במלחי הצי הבריטי הוכנו הפעם לקראת אפשרות של שימוש בנשק חם. המלווים בחרו קבוצה קטנה מתוך המעפילים ואימנו אותם לאחוז בנשק (שני הרובים והאקדח) שסופק לאנייה טרם הפלגתה.⁴

במהלך ההפלגה התקבלו בקשר הנחיות העונות למצב החדש שעיקרן:

- להמשיך בנתיב ולהניף דגל זר במהלך ההפלגה.
- לא להתנגד אם מלחים בריטים ירצו לעלות על הסיפון.
- לא להיכנס ללחימה עם כלי שייט מצריים אם ינסו לעצור את הספינה ואפילו להיכנע אם אין ברירה.

במקביל עודכנו הספינות כי מתארגן בארץ כוח ימי מזוין כדי ללוותן.⁵

ב-16 במאי הופיעו שתי משחתות בריטיות (אחת מהן HMS Chieftain) על נתיבן של האניות, הן האירו בזרקור אך לא יצרו מגע.

לניצחון הגיעה לקרבת נמל תל-אביב ב-16 במאי 1948 (נמל חיפה היה עדיין בשליטה בריטית). תל-אביב הופצה באותו יום על ידי מטוסים מצריים, לכן הוחלט לצאת מערבה ולהפליג לחוף קיסריה. אלא שאז התקלקל המנוע. הספינה הטילה עוגן מול תל אביב וב-17 לחודש בעזרת סירות שירות (לאנצ'ים) של נמל תל אביב הורידה את המעפילים לנמל.

³ אהרוני – מטות, עמ' 106.

⁴ וויסר סיפור המעשה עמ' 234

⁵ מטות תורן 107